

Kedves vendégeink, kedves Szarvas Péter Esperes apát Úr, Bukovenszki plébániai kormányzó Atya, tisztelt ünneplő megjelentek!

Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntök én is minden jelenlévőt e Szentistván napi kenyér és borszentelő ünnepünkön, amely önmagában is egy csodálatosan szép ünnep, hiszen az államalapító Királyunkról való megemlékezés, illetve a mindennapi kenyерünk megszentelése, régi hagyománnyal bíró eseménye minden évben a Magyar népnek.

Emellett még egy újabb esemény is csatlakozik a mai nap megemlékezései közé, egészen pontosan egy ország zászló megújulásának és megszentelésének is a napja, amely mostantól kezdve szintén a jeles történelmi események sorsai közé került a településünk életében.

Mit is jelent ez a zászló számunkra?

Számtalan zászló van a Magyarság birtokába, mindegyik egy-egy korszakot idéz fel a rajta lévő motívumaival, jelképeivel az esetleg éppen uralkodó család, illetve nemzet hovatarozásával, és még is a miénk más valamiért másabbnak hisszük, mint a többit.

A történelem során a zászlók fontossága, megléte tiszteletet és megbecsülést jelentet a népek számára, mindig is ünnepeket jelent a zászló felvonása, de voltak harcok küzdelmek a népek számára, amikor vérrel átitatottan harcba víve e megszentelt zászlókat sok ezer és millió ember felnézve a zászlóra küzdött az adott célért, küzdött a jogaiért a szabadság kivívásáért.

A mai korban hála Istennek nem kíván tőlünk a nemzet véres, harcot. A most felvont zászlók békésen hirdetik a Magyarság egységét, a közös ünneplés örömét. Azt kívánom mindannyiunk számára, hogy

maradjon mindig így, hogy e zászlók alatt békében és egységben tudjon ünnepelni e nemzet, a Magyarság, határon innen és határon túl.

Tisztelt Ünneplők!

Érdekes a zászlók sorsa a történelem során, a most restaurált Országzászló sorsa is biztos sok esemény megmondhatója, igaz ezek már örök rejtély marad számunkra. Fiatalabb koromban a régi öregek mindig is emlegették, hogy van valahol egy zászló, lehet egy fészerben, lehet egy padláson porosodva, ami méltóbb sorsra vár. Teltek, múltak az évek és valóban egyszer csak a zászló, illetve zászlók egy napon a hivatalba kerültek egy bőr tokba, amelynek sorsa innentől kezdve még érdekesebbé kezdet válni.

Mi történjen vele, mi legyen a sorsa! A zászló kiállításra került, azonban állapota miatt hamar rá kellett jöjjünk sokáig ebben a formában nem maradhat. Aztán egy alkalommal megjelent egy látogató, akit előtte soha nem láttunk, felfigyelt erre a kincsre és ettől kezdve még motiváltabban, most már közösen kerestük a módját a megmentésére. Adománygyűjtés, jótékonysági est, bál, mind-mind azt a célt szolgálta, hogy összegyűljön az a nem kis összeg, amely a zászló restaurálására, megmentésére szolgál. Hihetetlen összefogás és adakozás vette kezdetét, hogy megmentjük azt, amely valóban a miénk, az Önöké, mint támogatóké, e térségé, ezen országé.

És íme az álmok egyszer valóra válnak, ami eddig hihetetlennek tűnt, az, mára már valóság.

Hála a kezdeményezőknek, az adományozóknak, azoknak a cégeknek, anonim és most itt jelenlévő adományozó személyeknek akik, lehet nem is tudják hol is van ez a piciny település, de még is meglátták benne a nemes kezdeményezést és célt, hittek és hisznek benne, hogy egy zászló nem egy településé, mint hogy egy kis falu közössége

sem önmagának való, hanem egy ország szerves része, amelyet egy nemzet ölel át, és melynek mindenkori jelképe, útmutatója, a hite és a nemzet zászlaja fog össze.

Ezúton köszönöm minden kedves adományozónak összegtől függetlenül, hogy felismerték és segítették támogatásukkal, hogy e nemes cél megvalósuljon, legyenek büszkék, hogy e zászló megújulásában az Önök munkája is benne van.

Külön köszönöm Vascsák Andreának, hogy lelkesítője volt e kezdeményezésnek, és folyamatosan kereste a megoldást arra, hogy e zászló ne maradjon az enyészeté, hanem újuljon meg és méltó módon hirdesse az utókor számára a nemzet dicsőségét.

Köszönöm Pállné Gyulai Orsolya asszonynak azt a közel egy éves munkát, amelyet erre a zászló restaurálására fordított, szinte újjá varázsolván a szétfoszladozó szálakat, lelket lehelve ezzel az időnként molyrágta szövetekbe.

Hálás vagyok, amiért ezen a csodálatos napon Szavas Péter esperes apát Úr, és Bukovenszki Zoltán plébános kormányzó úr megáldotta és ismét méltó helyére emelte a megújult országzászlót, azt hiszem ettől szebb és méltóbb helye a zászlónak, mint egy Szentistván kori ikerszentélyes templom, keresni sem lehetne.

Végezetül még egyszer köszönöm minden kedves megjelentnek hogy, együtt ünnepelhettünk, hogy együtt tölthettük ezt a csodálatos délutánt, legyen mindenki számára jó példa is a mi történetünk, hogy nincs lehetetlen, nincs megvalósíthatatlan cél, csak kitartás erős akarat, és sok-sok jó szándékú ember kell hozzá, és minden álom megvalósítható.